

מ"ת 15527/12/18 - מדינת ישראל נגד חי קלפון

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 15527-12-18 מדינת ישראל נ' קלפון(עציר)

לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב חי קלפון (עציר)

החלטה

לפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

אקדים להעיר כי החלטה זו ניתנת שלא בנוכחות צדדים, זאת לאחר שבדיון האחרון, לאחר טיעוני הצדדים לפניי, ביקשה ההגנה שההחלטה תישלח לצדדים ללא דיון נוסף; עתירה זו הוטעמה בכך שהמשיב, בעת הזו, אסיר השפוט לתקופה בת 9 שנים ולפי דבריו, הבאתו לצורך שמיעת ההחלטה תפגע בבריאותו (ראה פרוט' הדיון מיום 26.2.19, עמ' 9 ש' 15-21). ערה אני לכלל שנדרש להשמיע החלטות שכאלה במעמד ובנוכחות המשיב, הן מכוח זכויותיו של משיב והן מכוח חובה המקדמת את אינטרס הציבורי וההיבט החינוכי שבנוכחות בדיון; ואולם, משוויתר המשיב על שמיעת ההחלטה בנוכחותו ונשמעו כלל טענות הצדדים במהלך דיון במעמד הצדדים, תוך הבהרת גדרות ואפשרויות ההחלטה שתינתן - מצאתי להיענות לבקשת המשיב ולתת ההחלטה שלא במעמד הצדדים.

רקע עובדתי:

ביום 7.12.18 הוגש כתב אישום נגד הנאשם ואתו בקשה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו; כתב האישום מייחס לנאשם עבירת חבלה חמורה - לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירת תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקידו - לפי סעיף 382ב (1) לחוק העונשין.

לפי העובדות של כתב האישום, עניין של העבירות הוא אירוע מיום 2.12.18, בסמוך לשעה 18:10, שאז הורה מפקד אגף למשיב להכנס חזרה לתאו - בהיותו עצור בבית מעצר 'קישון' והמשיב סירב; מפקד האגף בתגובה ביקש מסוהר לאזוק את המשיב ואלו המשיב תקף בתגובה את הסוהר בכך שנגח עם ראשו בפניו; בעשותו כן, כך יוחס לו, הכשיל המשיב את הסוהר בתפקידו וכן גרם לסוהר לסטייה של ציר האף לימין ושבר בעצם הנאזלית משמאל באף.

במועד הגשת כתב האישום, התקיים דיון לעניין מעצרו שאז צוין כי המשיב עצור בהליך אחר וכן מכוח ההליך האחר מצוי בהסתכלות בבית החולים 'שער מנשה'.

בדיון שהתקיים לפניי ביום 19.12.18 טען ב"כ המשיב כי אין מחלוקת שישנן ראיות לכאורה לביצוע העבירות בידי

המשיב, כמתואר בכתב האישום; ואולם טען להעדר עילת מעצר בהינתן שהמשיב עצור עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בהליך האחר. באותו הדיון, עתר ב"כ המשיב שתהא התחייחות בחוות דעת פסיכיאטרית שהוזמנה בהליך האחר להליך דנן והמאשימה לא התנגדה לכך.

במעמד זה ולאחר שמיעת הצדדים ועיון בחומר החקירה קבעתי כי: "מהנסיבות המתוארות בעובדות כתב האישום ומגובות ראיתית ברמה הנדרשת להליך זה, ואף מנסיבותיו של המשיב לרבות עברו הפלילי, ישנה עילת מסוכנות." עוד הורתי באותו הדיון, בהתאם לעמדת הצדדים, על עריכת חוות דעת פסיכיאטרית.

טענות הצדדים:

ביום 29.1.19 התקיים דיון נוסף לפניי, שאז נטען מפי ב"כ המשיב, זאת לאחר קבלת חוות דעת פסיכיאטרית ולפיה הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי על מעשיו - כי לנוכח היות המשיב עצור עד לתום ההליכים המשפטיים בתיק האחר, אין מקום להמשך מעצרו. יחד עם זאת עתר ב"כ המשיב לדחיית הדיון בבקשה שלפניי עד לאחר סיום ההליך בתיק האחר וכן לצורך לימוד חוות הדעת הפסיכיאטרית.

ביום 26.2.19, נטען מפי ההגנה כי המשיב בנתיים נשפט בהליך האחר למאסר בן 9 שנים; ב"כ המשיב חזר על עמדתו וציין: "כפי שהצהרנו בדיונים הקודמים, אין מחלוקת לגבי ראיות לכאורה, אנו חולקים על עילת המעצר בתיק זה, אני סבור כי עילת המעצר לא קיימת בשל היותו של המשיב כאן אסיר לאחר שנידון בבית משפט מחוזי בנצרת. דינו נגזר ל-9 שנות מאסר, כך שבפרק הזמן הנראה לעין במסגרת ההליכים בתיק זה, לא צפוי להשתחרר. עם זאת המשך הישארותו בתנאי מעצר פוגעים בזכויותיו ולא מאפשרים לשב"ס לאפשר לו את הזכויות המלאות המגיעים לאדם המוגדר בסטטוס אסיר ולא בסטטוס אסיר/עצור עם כל המגבלות החלות לזכויות האפשרויות במסגרת שב"ס לרבות מקום החזקה קבוע או אפשרויות של שילוב בהליכים טיפוליים או שיקומיים המגיעים לאסירים להבדיל מעצור."

מפי המשיב נטען כי יש לו עניין להשתלב במסגרת מעצרו בעבודה ולא ניתן לעשות כן בהיותו מוגדר בשב"ס כעצור.

מנגד, ב"כ המבקשת טען כי ישנה עילת מסוכנות ובעצם שפיטתו של המשיב לאחרונה אין כדי להקחותה כי אם להעצימה. ב"כ המבקשת שב והדגיש את עברו הפלילי של המשיב, העובדה שביצע העבירות המיוחסות לו בעת היותו עצור בגין עבירת רצח שהומרה לעבירת הריגה; נטען שבהינתן שישנן ראיות לכאורה ועילת מעצר - הרי ש"לא יתכן שרק בשל שהושת עליו עונש מאסר הוא לא יהיה במסגרת מעצר בתיק זה מבלי שהסתיימו ההליכים נגדו".

עוד הוטעם מפי המאשימה כי תנאי ההשגחה של עצור שונים מתנאי השגחה של אסיר ולאסיר יכול שניתנות זכויות כגון חופשות שאינן מתיישבות עם רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב לעניין ההליך דנן.

לצורך קבלת התמונה המלאה על אודות ההבחנה בתנאי החזקה של אסיר לעומת עצור, הוריתי לשב"ס להמציא הנתונים על אודות כך, תוך התחייחות פרטנית למשיב שלפניי.

ביום 10.3.19 התקבל דיווח שב"ס ובכדי שלא להאריך אין לי אלא להפנות לתוכנו המפורט.

דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ושקלתי כל שהונח לפניי, לא מצאתי לשנות מקביעתי באשר לעילת המעצר; עולה מנסיבות ביצוע העבירות, מעברו הפלילי ובכלל זאת מהנתונים שהובאו לפניי משב"ס כי מהמשיב נשקפת מסוכנות

בעצימות גבוהה - ועצם היותו אסיר לא משנה את עילת המעצר.

העובדה שכיום המשיב אסיר לתקופה ממושכת - אם כבר- יש לה השלכה על שלב אחר של בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים, והוא בחינת חלופה; מצאתי לעורר את שאלת החלופה ולהשיב עליה, הואיל ובטיעוני ההגנה יש הבסיס לכך, שהרי נטען כי בשל היות המשיב במאסר הבקשה שלפני לא נדרשת ותוצאותיה מושגות מעצם היות המשיב במאסר.

השאלה, האם לעובדה שמשיב נתון במאסר יש השפעה על החלטה בבקשה להאריך את המעצר, נדונה בבש"פ 6605/97 מדינת ישראל נ' סלימאן ואח' (17.11.97), שאז קבע בית המשפט בעניינם של משיבים עצורים בשל העמדתם לדין בגין רצח ואגב מעצר נדונו בגין עבירות סחר סמים לשש שנות מאסר, כי: "אכן, נראה לי כי מבחינת החשש מפני שיבוש הליכי המשפט, ההימלטות מן הדין והמסוכנות של הנאשם לציבור, מאסר יעיל בדרך כלל כמו מעצר או, לפחות, כמעט כמו מעצר. ההבדל הקטן מבחינת זאת בין מאסר לבין מעצר אין בו, לדעתי, כדי להצדיק הארכת המעצר".

עוד צוין שם כי: "אכן, אין להתעלם מן הסכנה הכרוכה באי הארכת המעצר, גם אם היא קטנה. כך לדוגמה, קיימת סכנה לשלום הציבור ואף סכנה של הימלטות מן הדין אם המשיבים יורשו, במעמד כאסירים, לצאת מן הכלא לחופשה. ואולי צפויות גם סכנות נוספות, הנובעות מן התנאים הקלים יותר של מאסר בהשוואה למעצר. אולם בידי הרשויות המופקדות על התנאים בבתי הסוהר ועל שלום הציבור לנקוט בצעדים הנדרשים כדי לקדם פני סכנות כאלה. ראשית לשירות בתי הסוהר נתונה מידה רבה של שיקול דעת באשר להענקת זכויות יתר וקביעת התנאים שבהם נתון האסיר, ובמסגרת שיקול דעת זה השירות רשאי לקחת בחשבון גם את העבודה שהמשיבים עומדים לדין באישום של רצח. שיקול זה עשוי להשפיע, למשל על החלטת השירות אם ומתי להעניק להם חופשה ואם ומתי להעביר אותם למסלול של שיקום. חזקה על שירות בתי הסוהר שייעשה שימוש מושכל בשיקול זה כדי למנוע סכנה מן המשיבים".

בית המשפט העליון חזר על עמדה זו בהחלטות נוספות מאוחרות, ולפיה מאסר יכול לשמש כחלופת מעצר בנסיבות שבהן יש בתנאים כדי להשיג את תכליות המעצר (ראו לדוגמה: בש"פ 10191/17 אלצ'יק נ' היועץ המשפטי לממשלה (14.1.18), פסקה 12; בש"פ 1738/18 מדינת ישראל נ' פורטבנוב (18.3.18), פסקה 6).

עוד נקבע כי: "בשים לב לתכלית שאמורה להשיג חלופת מעצר, האיזון עשוי להיות שונה כאשר תקופת המאסר צפויה להסתיים תוך זמן קצר" (בש"פ 925/15 מדינת ישראל נ' קניאס (11.2.15)).

לענייננו, המשיב מרצה כעת מאסר שלישי לתקופה של תשע שנים בגין עבירות הריגה ופציעה בנסיבות מחמירות, זאת החל מיום 17.7.17; תאריך שחרורו הצפוי הוא ביום 16.7.2026.

בדיווח שב"ס פירוט על אודות המשיב המחזק את מסוכנותו וכן פירוט התייחסות שב"ס למסוכנות בדרך החזקתו ולמיגורה (ראה סעיף 7 (ג)-(י) לדיווח שב"ס).

עוד עולה מדיווח שב"ס כי נסיבותיו האישיות של המשיב כפי שמתוארות בהרחבה בדיווח, מגבילות את שילובו באגפים 'רגילים' לשפטים ובמסגרות הטיפוליות השונות שיש בשב"ס בכלל ובכלא רימונים בפרט - שבו מוחזק המשיב; עוד צוין, שאין בקביעה המשפטית בעניינו לעת הזו, כמו גם במאסריו הקודמים, רלוונטיות לשילוב במסגרות טיפוליות.

במצב הדברים האמור, נראה כי קביעה משפטית שהמשיב עצור עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו לא היה בה כדי

לשנות את מערך הזכויות שלו בעת החזקתו במאסר; ואולם, כך גם מנגד - נסיבותיו והחזקתו כאסיר כפי שניתן ללמוד מדיווח שב"ס הם אדוקים וכאלה שעונים על התכלית של המעצר ומקדמים פני המסוכנות הנשקפת ממנו.

בהינתן הדרך שנשללה בחוק ובדין ולפיה הבחינה בהליך שלפניי אינה אם מעצרו עד לתום ההליכים יפגע בזכויותיו כאסיר או ישנה מהן, אלא האם תנאי החזקתו הנוכחיים כאסיר עונים על תכלית המעצר - הרי שבבחינת תנאי מאסרו - מצאתי שיש בהם כדי להשיג את מטרת המעצר, בצירוף תנאי מקדם בטיחות, הוא איסור יציאה לחופשות.

סוף דבר,

אני מחליטה להורות על שחרור המשיב ממעצר לחלופת מאסר ובתנאי של אי יציאת המשיב לחופשות עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

למרות מתן ההחלטה בהעדר צדדים, לנוכח המועד הצפוי לשחרורו ממאסר ובהינתן המשמעות האופרטיבית של ההחלטה שלא משנה את תנאי החזקתו של המשיב, לא מצאתי לעכב את ביצועה; למעשה למבקשת עומד פרק זמן נכבד, הוא זמן שהות המשיב במאסר, לשקול האפשרות להשיג עליה.

המזכירות מתבקשת להמציא ההחלטה לשב"ס ולצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.